

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 4. prosince 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák. a obžalovaný Karel Sch. také podle §u 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 10 §u 281 tr. ř.) namítají obě zmateční stížnosti souhlasně, že soud neprávem kvalifikoval krádež, spáchanou obžalovanými, jako krádež na věci uzamčené podle §u 174 II. c) tr. zák. Poněvadž kolo stálo v otevřené chodbě hostince, nestačí prý uzavírací opatření, jež bylo připevněno na kole samém, by je bylo lze pokládati za věc uzamčenou ve smyslu zákona. Zmateční stížnost jest na omylu. Zavřenou věcí se rozumí v §u 174 II. c) tr. zák. každá taková věc, která jest schválně opatřena nějakou patrnou překážkou, přístup k ní zamezující nebo alespoň stěžující. Kvalifikačním důvodem jest tu větší zločinná energie, jevící se ve svémocném odstranění takové překážky. Nezáleží proto na tom, zda je uzavřena místnost nebo schránka, v níž se věc nalézá, či zda je opatřena zavírací překážkou onoho rázu věc sama. V souzeném případě jest zjištěno, že kolo bylo uzavřeno na zámek, bylo tedy schválně opatřeno patrnou překážkou, stěžující k němu přístup. Poněvadž pachatelé museli dříve tuto překážku odstraniti, než mohli krádež provést, projeví tím vyšší míru zločinné energie a dopustili se krádeže na věci uzavřené, kvalifikované podle §u 174 II. c) tr. zák.

Čís. 2389.

Předmětem přestupku §u 477 tr. zák. jest věc podezřelá, t. j. věc nejistého původu, budící podezření (domněnku), že jí bylo nabyto krádeží, zpronevěrou neb jiným způsobem, přičícím se trestnímu zákonu.

V subjektivním směru se vyžaduje, by měl pachatel podle zvláštních okolností případu důvod k podezření (domněnce), že věci bylo nabyto oním způsobem.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Zm II 7/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 20. listopadu 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 477 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá, že skutková podstata přestupku podle §u 477 tr. zák. není dána ani po stránce objektivní, ani ve směru subjektivním: objektivně proto ne, ježto stěžovatel kupoval a odebíral věci

ze mlýna, jehož majitelé mohli prý se kdykoli dotazem přesvědčiti, na základě čeho stěžovatel mouku odebírá, poněvadž dále byli (stěžovatelem pro melivo) posíláni lidé cizí, jimž i sami majitelé mlýna mouku vydávali, aniž se jich dotázali, z jakého důvodu si vydání mouky přejí; subjektivně pak vzhledem k tomu, že stěžovatel, jemuž K. nabízel mouku veřejně v krámě každému přístupném před manželkou stěžovatelovou a před N-em, počínal si i při odebírání mouky ze mlýna jako člověk, který nemá podezření. Z rozhodovacích rozsudkových důvodů jest patrné, že žádná z okolností, zdůrazňovaných zmateční stížností, nešla pozornosti nalézacího soudu, který však v nich, jakož i v řadě dalších skutečností, zjištěných rozsudkem, shledal pouze podklad pro závěr, podle něhož stěžovatel nevěděl, že K. mouku odcizuje, a který měl v zápatí, že stěžovatel nebyl uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 a), b) tr. zák., pro který byl obžalován. Zmateční stížností nelze však přiznati oprávnění, že napadeným rozsudkovým výrokem byl zákon porušen, nebo ho bylo použito nesprávně. Po stránce objektivní vyžaduje se ke skutkové podstatě přestupku §u 477 tr. zák. pouze, že předmětem činu je věc podezřelá, totiž věc nejistého původu, budící podezření neb i jen domněnku, že jí bylo nabyto krádeží, zpronevěrou nebo jiným způsobem, příčícím se trestnímu zákonu, že osoba, nabízející věc ku koupi nebo do zástavy, není jejím vlastníkem (nebo zmocněncem vlastnickým). Subjektivní skutková podstata přestupku je pak dána, měl-li v konkrétním případě kupující nebo na věc jako na zástavu půjčující podle zvláštních okolností případu důvod k podezření (domněnce), že věc, ke koupi nebo do zástavy mu nabízená, pochází z krádeže, zpronevěry nebo jiného činu trestného, a koupí-li přes to věc, nebo půjčí-li na ni jako na zástavu. Při posuzování toho kterého případu po té i oné stránce přichází pak v úvahu zejména osoba nabízejícího a povaha věci. Rozsudkový výrok, vztahující se na stěžovatele, zní sice pouze v ten rozum, že šlo o věc, která podle své povahy vzbuzovala proti nabízejícímu podezření, že je věcí odcizenou. Naproti tomu poukazují rozhodovací důvody také na osobu nabízejícího, zdůrazňujíce, že jde o člověka nemajetného, stárka ze mlýna. Co do předmětu koupě právem klade se v důvodech důraz na značná množství meliva, stěžovatelem od K-y postupně koupeného, neboť podle rozsudkového zjištění koupil stěžovatel celkem 958 kg režného meliva (mouky, otrub a šrotu) v ceně až 2.000 Kč, a to od nemajetného člověka, o němž se tudíž podle důvodného přesvědčení nalézacího soudu mohl domnívat, že takové množství mouky (meliva) sotva může vyzískati způsobem poctivým. Případně dovolávají se rozsudkové důvody na odůvodněnou tohoto přesvědčení nalézacího soudu také skutečností, potvrzené svědkem N-em, dělníkem stěžovatelovým, že stěžovatel byl jím upozorněn, že se mu věc zdá býti podezřelou. Nedbalost stěžovatelovu spatřuje posléze rozsudek správně v tom, že, koupiv za oněch okolností mouku, aniž se byl dotazem ve mlýně přesvědčil, zda melivo K-ovi skutečně patří nebo ne, jednal proti předpisu §u 476 (477) tr. zák., který kupiteli takovou bedlivost ukládá. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jako bezdůvodnou.